

Chestiunea minorităților indică fisura spirituală și ideologică a Europei

La semnarea în cadru oficial a Convenției-cadru pentru Protecția Minorităților Naționale la Palatul Europei din Strasbourg, la data de 1 februarie 1995, au asistat ca observatori din partea Președenției Uniunii Federale a Comunităților Etnice din Europa Dr. Christoph Pan și Irene Kustatscher din Tirolul de Sud, bretonul Pierre Le Moine și retoromanul elvețian Romedi Arquint. Semnarea s-a efectuat sub auspiciile secretarului general Daniel Tarschys și în prezența Ministrului de Externe cipriot Alecos Michaelides, președinte al Comitetului de Miniștri, și a Președintelui Adunării Parlamentare, Miguel Angel Martinez.

21 din cele 33 de state membre în acel moment ale Consiliului Europei au semnat documentul pentru a cărui intrare în vigoare este necesară ratificarea de către cel puțin 12 state membre ale Consiliului Europei.

Cele 21 de state semnatare sînt, în ordinea alfabetului englez: Austria, Cipru, Danemarca, Finlanda, Ungaria, Islanda, Irlanda, Italia, Liechtenstein, Lituania, Olanda, Norvegia, Polonia, Portugalia, România, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia, Elveția și Marea Britanic

Alte state ca Belgia, Germania, Luxemburg sau chiar Estonia și Cehia vor semna într-un viitor apropiat Convenția-cadru.

Conținutul acestei Convenții a minorităților nu corespunde în multe privințe cu recomandările Adunării Parlamentare și nici pe departe cu standardele preconizate de UFCEE. Totuși este primul instrument juridic internațional pentru protecția minorităților elaborat în 45 de ani de existență a Consiliului Europei și în orice caz mai mult decît nimic!

Ceea ce unora le pare prea puțin, altora le pare prea mult! Nu din întâmplare Franța, Bulgaria, Grecia și Turcia n-au semnat documentul și este îndoielnic că au de gînd s-o facă vreodată, deoarece aceste state constituie nucleul solid care a opus întotdeauna rezistență față de inovațiile referitoare la protecția minorităților.

În decursul tratativelor premergătoare, tocmai rezistența înverșunată a acestor state a dus la slăbiciunea și coercitivitatea redusă a documentului.

Mai multe state, avînd o atitudine pozitivă față de minorități, au consimțit voit la rezultatul relativ redus al tratativelor, pentru a nu împinge spre izolare aceste state într-o problemă atît de importantă pentru Europa. Astfel, fisura spirituală și ideologică a Europei se confirmă a fi mai reală decît se admite oficial – ceea ce de altfel s-a demonstrat și prin atitudinea duplicitară față de criza iugoslavă, a tragediei din Bosnia-Herțegovina sau din Cecenia. Acest lucru nu mai poate fi ascuns, nici cu prețul unor concesii extreme din partea statelor mai progresiste. Astfel, nesemnarea Convenției de către grupul de rezistență condus de Franța arată clar strategia acestuia, care tinde mai degrabă să împiedice adoptarea unui mecanism de protecție internațională obligatorie a minorităților, decît să adapteze ritmul adoptării unei asemenea legislații la posibilitățile proprii, mai limitate.

Prin semnarea Convenției pentru minorități de către 21 de state, chiar din prima zi, din care unele ca Polonia, România, Slovacia, Suedia și Marea Britanie înclinau pînă acum spre linia reprezentată de Franța, s-a demonstrat că grupul celor rezistenți la inovații n-a reușit decît să întîrzie plecarea trenului, dar nu s-o împiedice. Dacă trenul cu drepturile minorităților va ajunge la timp în zonele de tensiuni și conflicte etnice, adică dacă introducerea prevederilor Convenției-cadru în legislația națională și în practica politică a statelor semnare va putea duce la reducerea potențialului conflictual existent, se va vedea de acum înainte. Dacă nu, solitudinea arătată prin concesii a fost inutilă. □

(Comunicat de presă al UFCEE nr. 5/1995)